

BLANK PROJECT
Alexandre Ouairy

Zeefdruk op kunstpapier, 21 x 29,7 cm, editie 100, 2007.

Blank Project stelt vragen rond de rol van kunstenaar en kunstwerk, het wetgevend kader dat de kunstenaar beschermt, de vrije markt die hem toelaat om "een loopbaan te hebben", naast de maatschappelijke en economische waarden die zijn kunstwerken uitdragen.

Blank Project is een reeks van 100 genummerde en getekende zeefdrukken op kunstpapier. De werken worden voor verkoop aangeboden met een contract dat het gebruik van deze bepaalt, tegen voorwaarden die bindend zijn eenmaal het contract getekend is. De Franse wet definieert een kunstenaar als de morele eigenaar van zijn werk, ook wanneer het eigendom is van een privéverzamelaar of een museum. Dit betekent dat de kunstenaar op elk moment zijn kunstwerk kan wijzigen of zelfs vernietigen. De verzamelaar die een "Blank Project" koopt, koopt eigenlijk een potentieel kunstwerk in wording. Zoals de titel aangeeft, is het project blanco omdat er nog niets concreet gebeurt is. Het contract stipuleert dan ook dat de kunstenaar op elk moment het project kan herzien of zelfs vernielen —het morele recht van de kunstenaar.

De verzamelaar neemt een risico: hij weet niet wat hij zal kopen, hij weet niet wat voor vorm zijn kunstwerk zal aannemen, noch of het zal blijven voortbestaan in de toekomst. De verzamelaar weet dus niet of zijn investering legitiem is. Alexandre Ouairy kunstwerken kunnen vergeleken worden met aandelen. Elk Blank Project zal initieel dezelfde prijs hebben en er hetzelfde uitzien, niet meer dan bladen papier. De handtekening van de kunstenaar, de enige zichtbare identificatie, maakt het kunstwerk zijn eigen creatie.

Als Blank Projects aandelen zijn, dan worden de kopers de aandeelhouders en investeerders. Aangezien ze eigenaars worden van zijn onderneming, maakt Ouairy ze in zekere zin verantwoordelijk voor de koers ervan.

Ondanks de transactie tussen kunstenaar en verzamelaar, zullen deze waardepapieren niet verschijnen in traditionele aandelenbeurzen maar wel op de kunstmarkt, die hun waarde zal bepalen. Wat verkocht wordt is niet een kunstwerk maar de idee dat achter het werk schuilgaat en zijn respectievelijke waarde zoals bepaald door galerijen en kunstverzamelaars.

Door zich als bedrijf op te stellen neemt Ouairy deel aan de nihilistische kant van de markteconomie. Hij maakt geen kunst aangezien dit niet langer nodig is. In plaats daarvan toont hij zijn verlangen om winst te maken voor dat de creatie een feit is. Het voorwerp van speculatie is niets minder dan hijzelf, een jonge kunstenaar, eerder dan deze niet-verwezenlijkte kunstwerken.

Gebaseerd op een tekst van curator Anaëlle Pirat